

Vapaudesta ja orjuudesta

Daniel Nylund

Katso tuoreempia kirjoituksiani; [Teoblogi](#)

“Ehkä minä en pidäkään siitä, mitä kuulen? Ehkä en haluakaan tehdä mitä Hän pyytää ja koen entistä suuremman torjunnan, joudun Hänestä entistä kauemmaksi ja hylätymmäksi.”

Noissa pelokkaan tuntuisissa kysymyksissä kuulen kyllä enemmänkin pelokkaan lapsen äänen, joka miettii miten äiti ja isä suhtautuvat jos minä en suostukaan jatkamaan heidän aloittamaansa kunniallista uraa, jos minä en antaudukaan samoille ammatillisille kunniahimoille kuin he jne. Minä en usko että Jumalan tahdon etsimisessä on ensisijaisesti kysymys tekemisistä, tehtävistä tai töistä. Jos ylipäänsä ymmärrän mitään Jumalan tahdosta, niin uskon Hänen olevan ensisijaisesti kiinnostunut siitä haluatko, tahdotko ylipäänsä olla suhteessa häneen.

Toistan: Suhteessa *oleminen* on tärkeintä. Suhde Jumalaan on lahja. Sen armon vastaanottaminen ja Jumalan lapseksi suostuminen on Jumalan ensisijainen tahto (huh. Tuntuu aika hurjalta puhua ihmisenä, joka muka tietää Jumalan tahdon). Kaikki myöhempi tekeminen poikii tästä *suhteesta*, eikä sen toisen osapuolen sanelusta. Onko sinun vaikea uskoa, että olet täysivaltainen dialogin osapuoli kun etsit Jumalan tahtoa elämässäsi? Mistä olet saanut sen käsityksen, että sinua rakastava osapuoli ilmoittaa tahtonsa sanelun kautta eikä etsi sitä yhdessä sinun kanssasi?

Tietenkin suhde kasvaa. Mukaan tulee enemmän antautumista ja sitoutumista joka alkaa ohjata koko elämän suuntaa. Kutsuun vastaaminen muuttuu sellaiseksi intohimoksi ja sisäiseksi pakoksi, jonka kuvaamiseen voi käyttää myös orjuuden kieltä. Ainakin Paavali käyttää sellaista kertoessaan korintolaisille oman kutsumuksensa väkevydestä:

”Voi minua, ellen evankeliumia julista.” Paavalin koko minuus oli jo niin sitoutunut valitsemaansa tiehen, ettei voinut *itselleen* (taas muistutan tuosta valopallosta) *väkivaltaa tekemättä* luopua siitä. Se oli siunattu pakko, tietoisesti ja vapaaehtoisesti valittu orjuus. Siinä ei ollut mitään marisevaa kohtaloon alistumista tai valittavaa, ilotonta ja häpeällistä tottelemista. Se oli palavan sydämen vastaus Hänelle, joka oli vapauttanut Paavalin Paavaliksi ja antanut hänelle mahdollisuuden palvella ikuista Sinää. Orjuuteen tottuneen maailman köyhästä sanastosta hän ei vain löytänyt uutta sanaa kuvaamaan tätä todellisuutta: Hän käytti vanhan maailman kirotuinta sanaa ja syötti siihen uuden merkityksen, joka on räikeästi toisensisältöinen kuin klassinen orjuus.

Minä siis löydän uuden vapauteni Jumalan tahdon ja minun syvimmän tahtoni yhtymäpisteessä. Jos sille antautuminen ja siihen sitoutuminen on orjuutta, niin tervemenoa kaikelle sille, mitä aikaisemmin kutsuin vapaudeksi. Uusi pakko on elävän sydämen kiihkeä palo. Siitä vapautuminen on vapautumista elämäni tarkoituksesta.

Sidottuna oleminen ja sitoutuminen ero on huikea. Ensimmäinen ehkäisee itsenäisyyttä ja vapautta. Toinen *edellyttää* itsenäisyyttä ja vapautta.

Puhut tuosta minuudesta joka katoaa pieneksi valopalloksi, aivan kuin se olisi auttamattomasti ristiriidassa Jumalan tahdon kanssa. Anteeksi, jos teen oletuksellani sinulle vääryyttä: Uskon kyllä, että se on ristiriidassa monen elämäsi epäjumalan ja inhimillisen auktoriteettihahmon kanssa, mutta minun on vaikea uskoa, että se on oikeasti ristiriidassa Jumalan tahdon kanssa.

Siinä olet varmasti oikeassa, että et voi ripustaa sitä seinälle ihailtavaksi (niinkuin minä tässä taidan vähän tehdä). Sen janoamaa vapautta ei kanneta kunniamerkkinä vaan ristiin. Vapaus ilman vastuuta on tyhjä sana. Jokapäiväisen vastuun kantaminen on jokapäiväisen vastauksen antamista sille Jumalan kysymykselle, jonka kohtaan lähimmäisessäni. Siinä pinnallisempi, mihinkään ja kehenkään sitoutumaton tahtoni menee ehdottomasti ristiin Jumalan tahdon kanssa. Mutta entä se syvempi tahto, se jonka sanoit pitävän sisällään salaisuuksia?